

EL VIATGE d'Olga Xirinacs

Es tracta d'un llibre que porta significativament com a complement del títol *Dietari 1986-1990* i ha estat publicat per l'Ed. Comte d'Aure. Repren el camí ja encetat per l'autora fa més de vint anys amb aquell altre dietari titulat *Música de cambra* i que quedà finalista del Premi Josep Pla 1981. En aquella ocasió el dietari recollia anotacions de tres anys (1979-1981) i reflectia amb visió poètica, des de les altures del poblet de Mont-ral, la introspecció dels moments viscuts que traspassaven l'anècdota i s'expandien per l'amplitud de l'espai natural. Ara, Olga Xirinacs torna a reprendre el camí del dietari no pas com un excés explicatiu de tot l'entorn que viu l'autora, o com a teràpia per a no deixar-se condicionar per la realitat grafòmana del món creatiu, sinó que s'endinsa amb voluntat descriptiva interior pels viatges reals fets a les ciutats de Dijon, Nova York, Amsterdam, Mont-ral i altres indrets de Catalunya durant la seva intensa etapa com a Escriptora del mes. Simultàniament, però, ens descriu també un viatge interior paral·lel que resulta extraordinàriament interessant per a comprendre millor tot el procés de la seva obra. Olga Xirinacs s'endinsa en la subtil, delicada i sempre suggeridora metàfora del viatge, ara en forma de dietari. I ho fa sobre la base indefugible de la vida, com una aranya subtil que resta amatent per detectar les palpitations, els sentiments i les nostàlgies, les pors i les ràbies, els silencis i les paraules, com una *Penèlope del balcó* que teixeix amb la mirada totes les llums i els blaus que es fonen en la insuperable quietud dels horitzons. En aquest sentit el volum reflecteix lectures, amistats, angoixes, paisatges, anècdotes, entrevistes, promocions de llibres i moltes situacions i moments intensos en una línia creativa semblant a d'altres autors que també conreen aquest gènere, com és el cas d'Anaïs Nin, Katherine Mansfield, Marguerite Duras o el mateix Franz Kafka.

Som davant, doncs, d'un dietari volgudament sobri, expressament profund, intencionadament contemplatiu i crític alhora. Potser per això alguns lectors trobaran el text massa senzill, anecdòtic potser. No obstant, la intencionada mansuetud descriptiva de què fa gala Olga Xirinacs és precisament el gran reclam del llibre. Perquè com molt bé puntualitza l'autora "aquest és un dietari fragmentat. Tot dietari personal conté diverses capes o substrats; són la sedimentació, la geologia literària de la vida. L'autor decideix quines vol que siguin les seves confidències al possible lector, i fa una selecció de textos sense traïr el

---

conjunt, molt més extens, amb anotacions personals que potser el lector consideraria sobrereres.”

El llibre en qüestió és un extraordinari passeig creatiu i de tendència ascendent cap a la bellesa simple de les coses, com un arbre nu que porta gravades a l'escorça totes les anècdotes viscudes. Un passeig creatiu folrat de temps com un acompanyant invisible que t'ofereix el got d'aigua de mitjanit. Al llarg de les pàgines del llibre notarem com l'autora treballa les paraules i les sensacions sobre la base indefugible de la vida, amb els suport incondicionals de la música i de l'art. Perquè Olga Xirinacs, com Paul Valéry, és com el mar que recomença sempre; un savi mestre de turbulències i calmes a l'abast de l'observació i la llum d'una autora que des del seu balcó omnipresent fa navegar el seu vaixell creatiu amb l'inestimable suport del quadern de bitàcora.

FRANCESC ROIG I QUERALT

Publicat al diari *El Punt* el 18 de setembre de 2006